

Sygn. akt II AKa 265/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Dorota Radlińska

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok - spr

SO (del.) – Paweł Dobosz

Protokolant: – Adriana Hyjek

przy udziale prokuratora Waleriana Janasa

i oskarżycieli posiłkowych: M. Z. (1) i Z. W.

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2021 r.

sprawy

A. M., s. J. i K., ur. (...) w B.

oskarżonego o czyny z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 21 maja 2020 r., sygn. akt V K 140/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

I. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. F. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, obejmującą VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

II. zwalnia oskarżonego A. M. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 265/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 21 maja 2020 r. sygn. akt V K 140/19

1.2 **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1)	Zarzuty apelacji adw. J. K. (1):	# zasadny
2)	<p>- obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk. w zw. z 410 kpk poprzez dowolne, a tym samym nieuprawnione, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, obiektywizmu oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego nie danie przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego A. M. w zakresie dotyczącym jego uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej, której działalność polegała na dokonywaniu oszustw metodą „na policjanta” na szkodę osób starszych a jednocześnie danie wiary zeznaniom M. K., który wskazywał, na istotną rolę oskarżonego w opisanym</p>	# częściowo zasadny
3)		# niezasadne
4)		# zasadny
5)		# częściowo zasadny
6)		# niezasadne

powyżej procederze polegającą m.in. na rozdzielaniu pieniędzy pochodzących z przestępstwa, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść orzeczenia polegającym na uznaniu, że A. M. był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej w sytuacji gdy zeznania w/w stanowią li tylko pomówienia, mające na celu niejako wybielenie siebie a nadto spowodowane są konfliktem osobistym z oskarżonym;

- obraza przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk. w zw. z 410 kpk poprzez dowolne, a tym samym nieuprawnione wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, obiektywizmu oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, uznanie, że zeznania M. P. mają w niniejszej sprawie znaczenie drugorzędne, w zakresie jakim opisuje on rolę jaką pełnił w przestępczym procederze M. K., w sytuacji gdy zeznania w/w stanowią dowód na to, że A. M., nie miał nic wspólnego z działalnością M. K. w zakresie czynów opisanych w pkt od 1 do 11 wyroku;

- obraza przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk. w zw. z 410 kpk poprzez dowolne, a tym samym nieuprawnione wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, obiektywizmu oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, nie danie przymiotu wiarygodności zeznaniom świadka, M. S. (1), na rozprawie w dniu 23 października 2019 roku w zakresie jakim nie potwierdza on swoich zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym, w sytuacji gdy zeznania w/w stanowią korelują z

wyjaśnieniami oskarżonego i nie ma obiektywnego powodu, aby nie dawać im przymiotu wiarygodności.

- obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk. w zw. z 410 kpk poprzez dowolne, a tym samym nieuprawnione wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, obiektywizmu oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, nie danie przymiotu wiarygodności zeznaniom świadka, G. G. (1), na rozprawie w dniu 23 października 2019 roku w zakresie jakim nie potwierdza on swoich zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym, w sytuacji gdy zeznania w/w stanowią korelują z wyjaśnieniami oskarżonego i nie ma obiektywnego powodu, aby nie dawać im przymiotu wiarygodności.

- obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk. w zw. z 410 kpk poprzez dowolne, a tym samym nieuprawnione wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, obiektywizmu oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, danie przymiotu wiarygodności zeznaniom świadków K. W. (1) oraz M. S. (2) w zakresie jakim opisują oni rolę i udział oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, mającego wpływ na treść orzeczenia polegającym na uznaniu, że A. M. był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej w sytuacji gdy zeznania w/w stanowią li tylko pomówienia, mające na celu niejako wybielenie siebie a nadto spowodowane są konfliktem osobistym z oskarżonym i mają na celu oczernienie go.

- obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia,

tj. art. 170 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii w celu ustalenia czy głos wskazywany przez świadków jako głos oskarżonego to w istocie nim jest, albowiem w/w kwestionuje tą okoliczność.

Na wypadek, gdyby Sąd nie podzielił podniesionych powyżej zarzutów i nie uchylił zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 427 §1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. również:

- naruszenia prawa materialnego, tj. art. 12 k.k. i art. 91 § 1 k.k., przez uznanie, że przypisane oskarżonemu czyny w pkt 2-18 i 21 tworzą ciąg przestępstw, w sytuacji gdy, w istocie mamy do czynienia z czynem ciągłym, co miało istotny wpływ na kwalifikację prawną czynu i wymiar kary.

- rażąca niewspółmierność kary 13 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego do rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw ww. czynu, właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, w tym przede wszystkim jego niekaralności, które to okoliczności łącznie wymagały orzeczenia kary pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze.

- rażąca niewspółmierność orzeczonego środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych do faktycznie osiągniętej korzyści majątkowej przez oskarżonego.

Zarzuty apelacji adw. K. K. (1):

	<p>- obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść skarżonego wyroku tj.:</p> <p>1. art. 193 § 1 k.p.k. przez nieuwzględnienie wniosku obrony o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii na okoliczność ustalenia czy na materiale dowodowym w postaci nagrań operacyjnych zapisany został głos oskarżonego, a jeśli tak, to w których nagraniach i rozmowach, złożonego na rozprawie dnia 12 maja 2020 r., mimo że opinia ta miała istotne znaczenie dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy;</p> <p>2. art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego odnośnie zeznań świadków K. W. (1), M. S. (2), G. G. (1), M. K., J. K. (2), M. P. i M. S. (1);</p> <p>3. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k. przez przyjęcie, wbrew materiałowi dowodowemu, że A. M. miał świadomość udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, z popełnianych przestępstw uczynił sobie z tego stałe źródło dochodu oraz że dopuścił się wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.</p> <p>- na wypadek nie uwzględnienia zarzutów zarzut wymierzenia kary rażąco niewspółmiernej.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>1) Zarzuty podniesione w obu apelacjach i argumenty przytoczone na ich poparcie w przeważającej mierze pokrywają się ze sobą oraz</p>		

dotykają tych samych zagadnień i okoliczności a zatem wskazanym jest ich łączne omówienie.

2) Odnosząc się na wstępie do zarzutów dotyczących obrazy przepisów postępowania w zakresie oceny dowodów tj. art. 7 k.p.k. art. 410 k.p.k. art. 4 k.p.k. i art. 5 § 1 k.p.k., powiązanych z zarzutami dotyczącymi błędnych ustaleń faktycznych (pkt 2 i 3 apelacji adw. K. K. oraz tiret do 1 do 5 apelacji adw. J. K.) stwierdzić należy, że są one w całej rozciągłości bezzasadne. Sąd I instancji ocenił bowiem całokształt istotnych dla rozstrzygnięcia dowodów w sposób zgodny z regułami określonymi w art. 7 k.p.k. tj. uwzględniając zasady prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś ocena ta nie budzi żadnych wątpliwości. Sąd uwzględnił przy tym wszystkie okoliczności i dowody istotne dla wyrokowania w niniejszej sprawie zarówno te, które mogłyby przemawiać na korzyść oskarżonego jak i te które były dla niego niekorzystne. Zatem o obrazie art. 7, 410 i 4 k.p.k. nie może być mowy. Nie doszło też do obrazy art. 5 § 2 k.p.k. skoro Sąd I instancji nie stwierdził istnienia nieusuwalnych wątpliwości i tym samym nie mógł ich rozstrzygnąć w sposób niekorzystny dla oskarżonego. Wątpliwości tych, zwłaszcza w obszarze dotyczącym świadomości oskarżonego co do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, nie dostrzegł też Sąd odwoławczy.

3) W oparciu o wnikliwą i wyczerpującą ocenę materiału dowodowego Sąd I instancji poczynił zgodne z prawdą, pozbawione luk i błędów ustalenia faktyczne, które w sposób jednoznaczny, nie pozostawiający nawet cienia

wątpliwości, wskazują, iż oskarżony był współsprawcą wszystkich przypisanych mu w wyroku 21 przestępstw, popełnionych w ramach działania zorganizowanej grupy przestępczej i w warunkach ciągu przestępstw oraz w celu osiągnięcia stałego dochodu.

4) Żaden z argumentów przedstawionych w apelacjach nie podważył trafności ocen i ustaleń Sądu I instancji w powyższym zakresie. W szczególności nie została skutecznie wzruszona ocena zeznań świadków, którzy w niniejszej sprawie obciążali oskarżonego, w szczególności, w trakcie postępowania przygotowawczego. Zeznania tych osób - analizowane we wzajemnej korelacji, jak też w kontekście innych dowodów (w tym materiałów z podsłuchanych rozmów telefonicznych) - dają pełny obraz przestępczej działalności oskarżonego, objętej następnie zarzutami z przedmiotowego aktu oskarżenia, jak i wyczerpująco opisaną w tym zakresie w stanie faktycznym wyroku. Dotyczy to w szczególności zeznań świadków C. K., K. W., M. S. i J. K. a także złożonych w śledztwie zeznań G. G. i M. S..

5) W oparciu o wnikliwą ocenę powyższych, wzajemnie się uzupełniających i niesprzecznych dowodów, Sąd trafnie i przekonująco wykazał, iż wyjaśnienia oskarżonego, który nie przyznawał się do żadnego z ww. przestępstw, nie zasługują na wiarę.

6) W kontekście ww. dowodów, Sąd I instancji w sposób zasadny odrzucił też wiarygodność tych zeznań M. S. i G. G., w których odwołali oni w czasie rozprawy swoje wcześniejsze zeznania obciążające oskarżonego.

Jak powiedziano, w apelacjach, nie przytoczono argumentów podważających skutecznie tok rozumowania Sądu w powyższym zakresie.

7) W apelacjach tych nie wykazano w szczególności, na jakich podstawach oparto domniemanie, iż świadek C. K. był rzeczywistym sprawcą przedmiotowych przestępstw (osobą kluczową, str. 6 apelacji adw. (...)), który pomógł oskarżonego z zemsty i w celu wybielenia siebie „uwikłał oskarżonego w przestępstwo” (str. 4 apelacji adw. K.). Przeczy temu okoliczność, iż M. C. K. obciążał w swoich zeznaniach nie tylko oskarżonego ale i samego siebie, przypisując sobie dość znaczącą rolę w procederze wyłudzenia pieniędzy tzw. metodą „na policjanta” (przyjmowanie pieniędzy od tzw. „odbieraków”, rozliczanie tych pieniędzy i ich podział pomiędzy członków grupy, a także werbowanie nowych członków grupy), jak i inne osoby (np. M. P.), które w tym zakresie potwierdziły wiarygodność pomówień M.C. K.. Co więcej rola oskarżonego w popełnianiu tych przestępstw, jego sposób działania i pozycja w grupie przestępczej (pkt 1 oraz pkt 2 – 11 aktu oskarżenia), opisywane przez C. K., są identyczne z tymi, które przedstawiają kolejni świadkowie, bezpośrednio obciążający oskarżonego, w zakresie kolejnych czynów (z pkt 12 – 21 aktu oskarżenia) tj. K. W., M. S., J. K., G. G., M. S.. Dowód z zeznań C. K. znalazł też dodatkowe wsparcie w treści podsłuchanych rozmów telefonicznych wykonywanych przez sprawców ww. przestępstw, w których świadek rozpoznał swój głos, jak i głos swoich rozmówców, w tym oskarżonego. W tej sytuacji

za trafną uznać należy ocenę Sądu I instancji, iż zeznania C. K. są wiarygodne, spójne, logiczne i korespondujące ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

8) Wbrew twierdzeniom skarżących, wiarygodności tej nie podważają zeznania M. P.. Przeciwnie zeznania P. istotnie zazębiają się z relacją K., np. co do tego, iż to K. przekazał numer jego telefonu osobie (osobom), która potem telefonicznie przekazywała mu polecenie w zakresie realizacji poszczególnych przestępstw.

Okoliczność, że P. nie poznał oskarżonego osobiście, wynika jakby z istoty funkcjonowania przedmiotowej grupy przestępczej, gdzie osoby kierujące telefonicznie akcją przestępczą, co do zasady, nie miały kontaktu z osobami stojącymi na najniższym szczeblu hierarchii, tj. z tzw. „odbierakami”.

9) W tym stanie rzeczy nie można skutecznie kwestionować sądowej oceny zeznań M. P., które zostały uznane za wiarygodne a zarazem za mające znaczenie „drugorzędne” (tj. drugie apelacji adw. J. K. pkt 6 uzasadnienia apelacji adw. K. K.). Świadek ten bowiem, ani nie obciążał wprost oskarżonego, ani też w żadnym zakresie nie podważał wiarygodności materiału dowodowego obciążającego oskarżonego (w tym dowodu z zeznań C. K.), a nadto nie wykluczał możliwości udziału oskarżonego w przestępstwach opisywanych przez C. K..

10) Argumenty przeciwstawne przytoczone w obu apelacjach, rażą swoją powierzchownością i oderwaniem od materiału dowodowego sprawy. Wystarczy

wskazać na głośną sugestię, że zeznania P. „wskazującą niezbitcie”, iż odpowiedzialność za czyn z 5 kwietnia 2018 r. na szkodę M. Z. należy przypisać M.C. K. a nie oskarżonemu, z uwagi na kwotę pieniędzy tj. ok. 300.000 zł, którą świadek przyjmował od pokrzywdzonych i którą wysłał do organizatorów przestępczego procederu (pkt 6 uzasadnienia apelacji adw. K.). Przecież świadek mówił w tym przypadku o gotówce, którą w kopertach pozostawiały pokrzywdzone osoby (głównie to były kwoty około 300.000 zł, odbierane z koszy na śmieci – k. 1028). Natomiast w przypadku czynu na szkodę M. Z. doszło do wyłudzenia przede wszystkim kosztowności w postaci biżuterii ze złota i kamieni szlachetnych o wartości łącznie ok. 300.000 zł, które zostały pozostawione przez nią w reklamówce na bramie jej posesji (ustalenia faktyczne pkt 1.1.3 uzasadnienia wyroku ds. czynu z pkt 19 aktu oskarżenia). Przy tym, okoliczności tego czynu i udział w nim oskarżonego, zostały potwierdzone, zarówno przez bezpośredniego odbiorcę ww. reklamówki tj. G. G., jak i przez świadków K. W. i M. S.. W żadnej z relacji tych osób nie ma natomiast mowy o udziale C. K. w ww. przestępstwie.

1) Chybione są też zarzuty i argumenty kwestionujące wiarygodność zeznań świadków K. W. (1) i M. S. (2) (apelacja adw. K. tiret piąte, uzasadnienie apelacji adw. K. pkt 1, 3).

Wbrew twierdzeniom apelacji adw. (...), z zeznań ww. świadków nie wynika by mieli oni tego typu „ostre” konflikty osobiste z oskarżonym, które skłaniałby ich do fałszywego

obciążania i „pograżenia” (str. 7) tegoż oskarżonego. Przeciwnie zeznania te wskazują, iż to oskarżony stawał ww. świadkom zarzuty, że nierzetelnie rozliczają się z nim z kwot wyłudzonych od osób pokrzywdzonych. Świadek S. oświadczył też, iż nie ma do oskarżonego pretensji (k. 9025).

2) Nie ma też wewnętrznych i wzajemnych sprzeczności w zeznaniach ww. świadków, jak to usiłuje wykazać adw. K. K. w pkt 1 uzasadnienia apelacji. Przecież świadkowie K. W. i M. S. zgodnie zeznają, iż K. W. bezpośrednio poznała oskarżonego, a nie wyłącznie poprzez rozmowy telefoniczne (np. w galerii (...) k. 902, k. 213). Okoliczność, że K. W. w pierwszych swoich wyjaśnieniach, po przedstawieniu zarzutów, starała się nie obciążać swojego partnera M. S. (15 maja 2018 r. str. 8) nie oznacza, że jej zeznania co do udziału oskarżonego ((...)) w przedmiotowych przestępstwach są niewiarygodne, skoro w swoich kolejnych zeznaniach (z 4 lipca 2018 r., k. 211 – 214), w sposób szczegółowy opisuje przestępcze działania, zarówno swoje, jak i M. S. oraz konsekwentnie opisuje jaką rolę w tym procederze odgrywał oskarżony. W zeznaniach z 4 lipca 2018 r. K. W. sprecyzowała też, że osoba o pseudonimie (...) ma na imię (...) lecz nie zna jego nazwiska.

Nie sposób zatem stwierdzić, że doszło w tym wypadku do fałszywego pomówienia konkretnej, określonej osoby.

3) Nie wiadomo dlaczego adw. K. przyjmuje w pkt 3 apelacji, iż wypowiedź M. S., że nie wie „czy działanie odbywało się w strukturach” miałyby wskazywać

na brak wiarygodności tegoż świadka. Przeciwnie, wypowiedź ta świadczy, iż świadek nie dąży do intencjonalnego obciążania oskarżonego przytaczając w istocie okoliczności, które są dla oskarżonego korzystne. Z drugiej jednak strony, świadek - szczegółowo opisując funkcjonowanie przedmiotowej grupy i role poszczególnych jej członków, w tym jedynie wycinku, który był związany z jego własnym działaniem przestępczym i który był tym samym dostępny jego percepcji - wskazał w zasadzie na wszystkie istotne elementy niezbędne do uznania, iż grupa ta miała charakter zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. Przede wszystkim chodzi tu o wielość członków tej grupy (obok oskarżonego i świadków K. W. i M. S. działają w niej kolejne osoby tj. G. G. i M. P.), ściśle zaplanowanie poszczególnych działań przestępczych i ich bieżąca koordynacja a także bezpośrednie kierowanie osobami realizującymi te działania na najniższym poziomie, przez osoby znajdujące się na wyższym szczeblu hierarchii, w sposób wskazujący na istnienie jednolitego ośrodka decyzyjnego itd.

14) W apelacjach nie przytoczono żadnych argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć wiarygodność zeznań kolejnego świadka, istotnie obciążającego oskarżonego tj. J. K..

J. K. potwierdził, iż bardzo często rozmawiał z oskarżonym i jest w stanie rozpoznać jego głos. Wskazywał też na istotną rolę jaką odgrywał oskarżony w działalności przestępczej związanej z odbiorami pieniędzy od pokrzywdzonych.

Oskarżony jego zdaniem stworzył w tym zakresie własną „ekipę” (k. 200). Jest oczywistym, że oskarżony w ramach roli, którą odgrywał w tej działalności, nie wykonywał osobiście telefonów do pokrzywdzonych osób i wbrew twierdzeniom skarżącego (pkt 2 uzasadnienia apelacji adw. K.), okoliczność ta w niczym nie osłabia obciążającego charakteru zeznań składanych przez J. K. (np. na k. 217v akt).

15) Podobny charakter mają zeznania M. S., według którego oskarżony „trząsał odbiorcami na P.” (k. 195). Wbrew skarżącemu zeznania ww. świadka nie wskazują, iż oskarżony odgrywał w tym zakresie podrzędną rolę (pkt 7 ww. apelacji w zw. z k. 194 – 195).

15) Jak już powiedziano, Sąd I instancji w sposób logiczny wykazał, iż zeznania M. S. i G. G. z rozprawy - w których odwołują oni swoje pomówienia - są całkowicie niewiarygodne i sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym. Za nieprzekonującą uznać należy w tym zakresie, w szczególności, wersję M. S., iż pomówił on oskarżonego, gdyż wplątano go w bliżej nieokreśloną „intrygę policyjną”. Podobnie niedorzeczna jest wersja G. G., który zeznał na rozprawie, że nie zna oskarżonego i że po prostu wskazał pierwszą lepszą osobę na fotografiach okazywanych mu przez Policję. Nie sposób jednak w tej sytuacji mówić o jakiegokolwiek przypadkowości w rozpoznaniu oskarżonego, skoro G. G. wskazał właśnie na tą osobę (oskarżonego), która w świetle zeznań innych świadków (m.in. W. i S.) popełniła przestępstwo z pkt 19 aktu oskarżenia (tj. udziałem G.

G.) i która popełniła w identyczny sposób 20 pozostałych przestępstw opisanych w akcie oskarżenia.

16) Sąd I instancji trafnie ocenił, iż wiarygodne i w pełni uzupełniające się dowody z zeznań świadków, są tym samym wiarygodne również w zakresie dotyczącym identyfikacji głosu oskarżonego, utrwalonego w ramach podsłuchów telefonicznych, realizowanych między innymi w dniach, w których dochodziło do ww. przestępstw.

Warto podkreślić, że świadkowie pozostawali z oskarżonym (w tym czasie) w relacjach na tyle bliskich, iż bez problemu mogli i potrafili rozpoznać jego głos oraz charakterystyczny sposób wypowiedzi, zwłaszcza, iż oskarżony wielokrotnie kontaktował się z nimi właśnie w formie telefonicznej, w sytuacjach analogicznych do tych, które były odzwierciedlone w ramach ww. podsłuchów rozmów.

17) W tej sytuacji za bezpodstawny uznać należy zarzut obrazy art. 170 k.p.k. i art. 193 k.p.k. dotyczący oddalenia wniosku, dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii.

Sąd nie ma bowiem obowiązku przeprowadzania wszystkich możliwych dowodów lecz tylko tych, które są niezbędne do wydania - prawidłowego i zgodnego z prawdziwymi ustaleniami faktycznymi - wyroku. W niniejszej sprawie, jak trafnie wskazał Sąd I instancji, treść rozmów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej ma dla ustaleń faktycznych jedynie drugorzędne znaczenie. Przede wszystkim podsłuchy służyły celom wykrywczym, zaś dla odpowiedzialności karnej oskarżonego miały one znaczenie

wspierające treść zeznań świadków obciążających oskarżonego, w tym K. W. i M. S. (pkt 2.1. uzasadnienia wyroku). Warto jednak podkreślić, że o trafności identyfikacji głosu oskarżonego, co do konkretnych przestępstw, świadczy m. in. fakt, iż jego głos był rozpoznany przez kilku świadków. Przykładowo, co do czynu z 12 a/o (z dnia 10 czerwca 2017 r.) popełnionego w W. przy ul. (...), głos oskarżonego jako osoby podającej bezpośrednim sprawcom adres „(...)” został rozpoznany, niezależnie do siebie przez K. W. i J. K. (k. 200v, 356,, PT (...) – k. 528 – 592). Przemawia to zdecydowanie za wiarygodnością i rzetelnością ww. świadków w trakcie wykonywania czynności związanych z odtwarzaniem im głosów sprawców, również w zakresie innych opisanych w akcie oskarżenia przestępstw.

18) Co do zarzutu z pkt 3 apelacji adw. K. wskazać jedynie należy, iż jak wynika z bezspornych ustaleń faktycznych wyroku, przedmiotowa grupa przestępcza miała swoją dość złożoną strukturę i stały zakres działalności. Poszczególni jej członkowie byli odpowiedzialni za określony zakres obowiązków i otrzymywali w ramach tej grupy stosowne wynagrodzenie. Ośrodek decyzyjny tejże grupy stanowiły osoby przebywające na terenie Wielkiej Brytanii, skąd przekazywano polecenia pozostałym członkom grupy i gdzie finalnie przekazywano większość wyłudzonych kwot.

19) Trafne są też ustalenia dotyczące pozycji zajmowanej w grupie przez oskarżonego. Jest oczywistym, że oskarżony odgrywał istotną, nadrzędną, rolę w strukturach tejże grupy, działając m. in. wspólnie

z K. W., M. S., M.C. K. czy G. G., werbując do tej grupy nowe osoby, instruując podległe mu osoby podczas wykonywania konkretnych zadań, koordynując poszczególne akcje przestępcze oraz dzieląc częściowo wyłudzone pieniądze pomiędzy członków grupy i organizując przemyt pozostałej ich części poza granice Polski.

20) W świetle powyższych ustaleń, na zdecydowane odrzucenie zasługuje koncepcja, iż oskarżony nie zdawał sobie sprawy, że funkcjonuje w ramach zorganizowanej grupy przestępczej (pkt 3 apelacji adw. K. K.). Nie sposób też przyjąć, jak oczekuje tego ww. obrońca (pkt 3 apelacji), iż oskarżony - popełniając w okresie przeszło roku, co najmniej 21 oszustw, prowadzących do wyłudzenia pieniędzy i mienia o wartości kilkuset tysięcy złotych - działał w tym zakresie zupełnie bezinteresownie, nie czyniąc sobie z tego procederu źródła stałego dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 k.k. W tym stanie rzeczy zarzut obrazy art. 410 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. z pkt 3 ww. apelacji nie mógł się ostać.

21) Podsumowując uznać należy, że wszystkie zarzuty dotyczące obrazy przepisów prawa procesowego, postawione w obu apelacjach, częściowo w powiązaniu z zarzutami dotyczącymi błędnych ustaleń faktycznych, okazały się bezzasadne.

22) Bezpodstawny jest też zarzut obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 12 k.k. (tiret 7 apelacji adw. J. K.). Sąd I instancji słusznie przyjął, iż przeważająca część czynów oskarżonego (2-18, 21 a/o) została popełniona w ramach ciągu przestępstw, w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.

Nie ma natomiast jakichkolwiek uzasadnionych podstaw do przyjęcia, iż zachodzą w tym przypadku przesłanki pozwalające na uznanie, że przestępcze zachowania oskarżonego, stanowią czyn ciągły, w rozumieniu art. 12 k.k. Warunkiem czynu ciągłego są bowiem krótkie odstępy czasu, który to wymóg nie został w niniejszej sprawie spełniony .

Oskarżonemu przypisano 20 przestępstw popełnionych w okresie przeszło 1 roku (od lutego 2017 r. do kwietnia 2018 r.) a odstępy pomiędzy poszczególnymi czynami były przeważnie wielotygodniowe lub wielomiesięczne (np. pkt 14 i 15 a/o).

Nie spełniony jest też warunek popełnienia wszystkich tych zachowań w wykonaniu jednego z góry powziętego zamiaru. Jest bowiem oczywistym, że czyny oskarżonego, choć zostały popełnione z podobnym zamiarem to jednak zamiar ten nie istniał z góry, w stosunku do wszystkich pokrzywdzonych osób. Zamiar pojawiał się, w odniesieniu do każdego kolejnego zachowania w sposób sukcesywny, tj. dopiero przy podejmowaniu tegoż zachowania wobec konkretnej osoby pokrzywdzonej, ustalanej na ogół w ostatniej chwili, przed popełnieniem każdego z przedmiotowych przestępstw.

23) Podniesiony w obu apelacjach zarzut rażącej surowości kary nie zasługuje na aprobatę. Należy w całej rozciągłości podzielić stanowisko Sądu I instancji wskazujące, iż na rozmiar kary wobec oskarżonego rzutował, przede wszystkim, niezwykle wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu

czynów. Oskarżony krzywdził tymi czynami osoby starsze, niezaradne życiowo, samotne i bezbronne, które zostały cynicznie zmanipulowane oraz w efekcie pozbawione całego swojego życiowego dorobku i oszczędności. W tej sytuacji poszczególne wymierzone oskarżonemu kary uznać należy za sprawiedliwe i w pełni odzwierciedlające wszystkie istotne dla rozmiaru kary zasady i okoliczności określone w art. 53 § 1 i 2 k.k.

24) Podkreślić należy, że rola oskarżonego w przestępczym procederze, nie była incydentalna. Była to rola w wielu wypadkach wiodąca i porównywalna z rolą jaką odgrywali organizatorzy tegoż procederu przebywający w Wielkiej Brytanii.

Z odtworzonych rozmów telefonicznych wprost wynika, iż oskarżony kierował bezpośrednio realizacją poszczególnych działań przestępczych, przeważnie w sposób bezwzględny i pełen pogardy dla osób pokrzywdzonych (np. sesja 231 k. 200v). Wbrew sugestiom skarżących jest to zatem osoba zupełnie zdemoralizowana, a popełnione przez nią liczne przestępstwa, wyrządzające dotkliwą szkodę pokrzywdzonym, przy wykorzystaniu ich zaufania do organów ścigania (metoda „na Policjanta”) zasługują na szczególne napiętnowanie. Zastrzeżeń nie budzi też rozmiar kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego.

Tym samym zarzut rażącej surowości wymierzonej oskarżonemu kary uznać należy za bezzasadny.

25) Bezzasadny jest też zarzut rażącej niewspółmierności

środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody, w stosunku do faktycznie osiągniętej korzyści przez oskarżonego (tiret 9 apelacji adw. (...)).

Sąd I instancji słusznie przyjął w tym przypadku, że funkcją ww. środka jest aktualnie wyłącznie kompensacja szkody. Zatem, w świetle art. 441 § 1 k.c. (wprowadzającego odpowiedzialność solidarną), stopień przyczynienia się danego współsprawcy do powstania szkody lub też wysokość korzyści faktycznie odniesionych z przestępstwa, nie mają jakiegokolwiek znaczenia dla określenia wysokości obowiązku o jakim mowa w art. 46 § 1 k.k.

26) Mając na uwadze powyższe okoliczności uznać należy, iż kontrola odwoławcza nie dostarczyła podstaw do uwzględnienia podniesionych w obu apelacjach zarzutów i co za tym idzie, do uwzględnienia wniosków apelacyjnych o uchylenie zaskarżonego wyroku lub o jego zmianę.

Wniosek

Wniosek apelacji adw. J. K. (1):

- o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Wniosek apelacji adw. K. K. (2):

- o uchylenie zaskarżonego wyroku albo o wymierzenie kary pozbawienia wolności w dolnej granicy zagrożenia.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.	
Powody uznania wniosków Lp. 4), 5) za bezzasadne omówiono wyżej w rozważaniach z pkt Lp. 3)	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Zaskarżony wyrok w całości</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Powody utrzymania w mocy omówiono wyżej w pkt 3 Lp. 3	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		

<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	Pkt II	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy wynagrodzenie z tytułu wskazanego w art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	III	Zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.

7. PODPIS
Dorota Radlińska Rafał Kaniok Paweł Dobosz

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego adw. J. K. (1)	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 21 maja 2020 r. sygn. akt V K 140/19	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3	<i>Granice zaskarżenia</i>	
Wpisać kolejny numer załącznika 2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego adw. K. K. (2)	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 21 maja 2020 r. sygn. akt V K 140/19	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana